

2011. október 1. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 48,9: Csak nevemért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el.

Egy kicsit érezhetjük ennek az igének a hangulatát, ha voltunk olyan helyzetben, vagy láttunk olyat, amikor valakinek azt mondják, hogy megérdemelné a büntetést, de megbocsátanak még egyszer az apja becsületéért, a családja hírnevéért vagy hasonló okokból, azaz nem önmagáért. Ha nem lenne a származás, valaki másnak a becsülete, már rég kirúgták volna a munkahelyről, levonták volna a magaviseletét, vagy bármi más büntetést alkalmaztak volna, de még egyszer megbocsátanak, ezzel együtt lehetőséget adva a jobbításra, változtatásra. Ilyenkor jobb esetben elgondolkodik az ember, elszégyelli magát, s igyekszik arra, hogy ne kerüljön ismét ilyen helyzetbe. Azt is meg kell éreznie, hogy milyen fontos annak a másik személynek a becsülete, jelen helyzetben az új esélyt biztosította számára. Ez után már kettős oka van arra, hogy változzon, egyfelől önmagáért, hogy ne játssza el az új lehetőséget, másfelől pedig azért is kell változzon, hogy a másik személy, akiért esélyt kapott, ne szégyenüljön meg miatta.

Isten mondja népének, hogy az mit érdemel: azt, hogy elpusztítsa az ÚR. A nép magatartásában nem található magyarázat arra, hogy ez miért nem történt meg. A magyarázat máshol van: Isten tűr, mert nem akarja a bűnös halálát, sokáig vár, és reméli, hogy valami csak változik, egyszer csak elkezd az ő népe a jó útra térni. Az Újszövetség is beszél arról, hogy Isten hosszan tűr érettünk, mert azt akarja, hogy megtérjünk és életet nyerjünk. Ez a várakozás sokba kerül Istennek, mert közben az övéi szaporítják bűneinket, s nem hallgatnak a jó szóra. Isten önmagára tekint, arra, hogy minden nép tudomására hozta, hogy ez az Ő népe, az Ő oltalma alatt vannak, semmi nem történhet velük beleegyezése nélkül.

Isten hosszútűrését nem lehet és nem szabad kihasználni, hogy megmaradjunk a bűnben. Izráelre sokáig várt Isten, sok próféta által figyelmeztette őket, de egyszer eljött a büntetés ideje is. Ma még tart a kegyelmi idő, de egyszer véget ér ez a világekorszak. Azzal együtt, de lehet, hogy sokkal hamarabb számunkra is véget ér a változtatás lehetősége. Ma Isten sok mindent eltűr még, egyszer azonban elhozza az igazság napját. Mi mást lehetne mondani, mint az ígét: ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket.

2011. október 2. – vasárnap

Jakab levele 1,20: Az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát.

Jónástól kérdezte Isten: igazad van-e, hogy haragszol? Ő azt válaszolta, hogy igaza van, vagyis jogos a haragja. Az első ember, aki haragra gerjedt, Kain volt. Isten meg is szólítja őt, hogy haragja ne vezessen rosszra, de mint tudjuk, nem hallgatott a jó szóra. Ézsau haragja elől Jákob húsz érve megy el otthonról. Isten gyermekei gyakran imádkoznak Urukhoz azért, hogy múltjon el haragja, ne büntesse népét, szolgálait úgy, amint azok érdemelnék. Elég a zsoltárt említeni: URam, ne feddj meg felindulásodban, ne ostorozz lángoló haragodban. Bölcs Salamon írja, hogy a hirtelen haragú bolondságot követ el, sőt, azt is mondja, hogy a nagy haragú ember fizessen bírságot. A bölcsekről pedig azt mondja a Példabeszédek könyvében, hogy lecsillapítják a haragot. Pál szavait mindenki ismeri, a nap le ne menjen haragotokkal. Jakab pedig arra bátorít, hogy minden ember legyen késedelmes a haragra. Kérdezem magamtól: igazam van-e, amikor haragszom? A kérdés rosszul is érthető. Nem azt kérdelem ezzel, hogy igazam van-e abban az ügyben, ami miatt haragszom. Nagyon emberi módon szólok: Kainnak igaza volt, mert nem értette, miért kedvesebb testvére az ÚRnak. Jónásnak igaza volt, nagyon emberi módon szólok, mert volt egy növény, ami árnyékot tartott a tikkasztó hőségben, s pont akkor kellett kiszáradjon. Ézsauinak

igaza volt, emberi módon szólok, mert öccse becsapta apjukat, őt is, elvette tőle azt, ami neki járt volna. A kérdés viszont nem az, hogy igaz-e az ügy, helyesen cselekedtem, mások pedig helytelenül, tehát igazam van, ezért haragudhatok. A kérdés az, hogy igazam van-e abban, hogy a harag útját választottam, vagy ennek az indulatnak engedtem. Előre viszi ez a dolgokat a megoldás felé? Isten akarata fog jobban megvalósulni haragom által? Bárkinek, bármire jó ez a haragos hozzáállásom? A haragom, ha jogos, ha nem, Isten igazságát nem szolgálja, általa Isten igazsága nem jut jobban érvényre. Haragommal épp ellentétesen, azt bizonyítom, hogy íme, én, min Isten gyermeke mégsem bízom eléggé Isten igazságába, gondviselésébe, abban, hogy Ő felügyeli a világ dolgait, meg a saját életemet is. Haragom tiltakozás, elégedetlenség, lázadás ezek ellen. Istenem, szeretném, hogy ne legyek annyira lobbánékony, és ne haragudjak, akkor sem, amikor azt gondolom, hogy jogos lenne, hiszen haragommal semmi jót nem teszek. Kérlek, Atyám, taníts megbocsátani, Benced, ítéletedben, igazságodban feltétlenül bízni, minden ügyemet kezedre helyezni. Adj békességet, ÚR Isten.

2011. október 3. – hétfő

Lukács evangéliuma 22,32: Én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited.

Több olyan honlap is van, ahonnan naponta küldenek minden feliratkozónak egy ígét, rövid magyarázatot, valamint egy felszólítást, hogy kiért, kikért imádkozzunk. Gyakran olyanokért kérnek az imát, akinek csoportjához magam is tartozom. Van, amikor az utazókért, máskor a több gyermekes családokért, vagy éppenséggel valamilyen nehézséggel, vagy kísértéssel küzdőkért, és sok más esetben is ott vagyok azok között, akikért imádkozni kell. Ha csak egy-két rövid mondatban is, de igyekszem mindig nap imádkozni a célcsoportért, amikor viszont magam is benne vagyok, sokszor azt is odateszem, hogy URam, most talán több ezer ember imádkozik az olyanokért, mint én, és értem is. Ez sokat jelent.

Péternek maga Jézus mondja, hogy imádkoztam érted. Most Péter még Jézussal van, szájából elhangzik a hitvallás Jézusról, aki Isten Fia, most még biztonságban van lelki és hitbeli szempontból. De Jézus nemsokára az emberek kezére adatik, és Péter már akkor elbukik. Utána adatik még negyven nap, amikor újra találkozni lehet a Mesterrel, amikor meg lehet bizonyosodni az Ő megbocsátásáról, és amikor Jézus feladatot is ad a tanítványoknak. Azután viszont Jézus nem lesz látható módon velük, és nehéz idők következnek. Lesz üldözés, lesz próba, lesz kísértés. Ezekben kitartani csak Istennel való szoros kapcsolat által lehet. Ehhez hit kell, hogy hit által megmaradjon az élő közösség Istennel, és hit által Krisztusban éljen Péter, és minden keresztyén. Sem Péter, sem társai nem tudtak még egy órát sem ébren maradni, amikor Jézus erre kérte őket a kertben. Nem voltak éberek sem testükben, mert elnyomta őket az álom, sem lelkükben, mert nem imádkoztak. Amikor néha hallom más felekezetek szolgálatában, hogy arra kérnek Máriát, a szenteket, hogy könyörögjenek értünk, arra gondolok, hogy nekünk maga Isten Fia ígérte, hogy imádkozni fog értünk, közben jár az Atyánál az övéért. Lelkemben megerősít ennek tudata, hogy értem, gyarló és kicsinyhitű gyermekéért is könyörög az én Megváltóm. Ha meg is gyengül néha hitem, de nem fogyatkozhat el, mert értem imádkozik Jézus. Emlékeztess gyakran, URam, erre, hogy megerősödjek hitemben, Hozzád való ragaszkodásomban. minden próba és nehézség alatt legyek bizonyos, hogy velem vagy, én Veled vagyok, s így győzedelmes lesz keresztyénségem.

2011. október 4. – kedd

Ezsdrás 8,22: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik őt elhagyják.

Ezsdrás pap hazafelé indul, a zsidók közül sokan mögéje sorakoznak, hogy visszatérjenek Izráelbe. Eddig idegen országban éltek, idegen volt annak a népnek a kultúrája, vallása, istenei. A zsidók közül legtöbben igyekeztek megmaradni az egy Isten követőinek, és nem imádták a babiloni isteneket. Azért, mondták, mert azok imádását tiltja az egy, igaz Isten. A mi Istenünk láthatatlan, de hatalmas kézzel cselekszik, ezt sokszor megbizonyította a választott nép történelme során. Ő az egyetlen élő Isten, mi csak Őt imádjuk, Benne bízunk, Ő a mi gondviselőnk. Eddig ezt vallották, most viszont elérkezett az ideje, hogy ennek alapján cselekedjenek is.

Indul haza a nép, lesznek közöttük idősebbek is, lesznek asszonyok és gyermekek, és visznek magukkal értékeket is, hisz véglegesen hazatérnek. Ki védi meg őket a hosszú és veszedelmes úton? Ekkor mondja Ezsdrás, hogy szégyellte, hogy a babiloni királytól fegyveres kíséretet kérjen. Ha kért volna, bizonyára meg is kapja. Lehet, hogy lettek volna olyanok, akik szívesen elfogadják a kíséretet, a biztonságos utat. Akkor viszont az előbbi bizonyágtétel vesztette volna el hitelét. Ha Isten hatalmas, és az övéi javára cselekszik, akkor bíz Benne, hogy ezen az úton is veled lesz. Ezsdrás katonai kíséret helyett imádságra és böjtre szólítja a népet.

Mi is igaznak tartjuk ezt a kijelentést, hogy a mi Istenünk az őt keresőknek javára használja erejét. Igaznak tartjuk Megváltónk szavait is a gondviselésről. És sok más ígét, melyek Istenünk ígéreteit írják le. Felelősségünk, hogy mit teszünk, amikor az ígék alapján Istenre kell bízunk magunkat, vagy reménységgel kell előre tekintenünk a nehéz időkből, a lehetséges veszedelmekkel teletűzdelt út előtt. Lehet, hogy mi Ezsdrás helyében szép magyarázatokkal, de védelmet kértünk volna az útra. Bíz Istenben, de ne csak szavakkal, és ne csak a biztonság és szélcsend idején, hanem bíz Istenünk ígéreteiben az életút küzdelmes szakaszai előtt is. Ahogy a zsoltár tanít: hívj segítségül a veszedelem idején, és megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.

2011. október 5. – szerda

Máté evangéliuma 23,11: Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok!

Sokáig ismertem helytelenül ezt az ígét. Úgy tudtam, hogy azt mondta Jézus, hogy aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok. És helytelenül is értelmeztem az ígét, mert azt gondoltam, hogy a keresztyén ember nem szabad nagyot akarjon, nem szabad előre törtessen, de még törekedjen sem, maradjon szerény, meghúzódó, csendes. Még a közösségekben se akarjon vezetni, mert az uralkodásnak számíthat. Valahogy nem kérdeztem meg magamtól, hogy akkor mégis ki lesz vezető, hogyan lehet bármire valakit kinevezni. Jézus nem azt mondja, hogy ne akarjon senki nagyra lenni. Azt mondja ebben a fejezetben, hogy Isten gyermeke ne legyen kérkedő, ne éljen vissza lehetőségeivel, ne magasztalja fel önmagát, ne legyen képmutató. És ebben a versben azt mondja, hogy aki a legnagyobb, az szolgáljon. A tanítványok között a legnagyobb Jézus volt, Ő pedig szolgált azoknak. Pál apostol munkásságának jó részét ismerjük, sok gyülekezetet alapított, azokat később is szívén hordozta. Emberileg is lehetett volna neki dicsekedni, volt mivel. Ő mégis azt mondja, és tudjuk, hogy szavait tetteivel hitelesíti, hogy mindenkinek szolgájává lett. Egész életében szolgált, mások üdvösségéért, Isten dicsőségére. Megváltó Krisztusunk sem csak akkor szolgálta tanítványait, mikor megmosta azok lábát, hanem mindig. A legnagyobbtól nem azt kéri az ÚR, hogy néha, alkalomadtán szolgáljon, valakinek segítsen, valamit cselekedjen, hanem azt kéri, hogy ő maga legyen szolgává. A szolga akkor is szolgál, amikor épp pihen. Mindig készen áll a cselekvésre, urának akaratát teljesíteni. A szolgálatunk nem csak egy gyülekezeti alkalommal való igehirdetés, vagy éneklés, szavalat. Ez is szolgálat, de mi magunk szolgálak vagyunk-e? Egymásnak szolgálunk, vagy magunkat akarjuk kiemelni? Azzal is mentegetőzünk, hogy mi nem vagyunk és nem is akarunk a legnagyobbak lenni. Jó az, ha nem mi törekszünk erre, de amikor Isten valamiben minket akar megbízni, előre helyezni, akkor úgy fogadjuk, mint amivel

szolgákká leszünk, s nem előkelőbbekké. A mi felelősségünk az, hogy minden megbízatást, helyet alázattal fogadjunk, szolgálatra kész szívvel vállaljuk, és embertársaink javáért cselekedjünk. Ez által Istenünk Neve magasztaltatik, ennél nagyobb jutalmunk nem lehet.

2011. október 6. – csütörtök

Zsoltárok könyve 8,6: Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.

Az ének szavait gyakrabban idézem magamban, mint ezt az igét, ti. Luther Márton énekének azt a verssorát, melyben azt írja az emberről, rólunk, hogy föld pora, s hitvány férgek vagyunk. Bűnökkel, kísértésekkel küzdve, s sokszor alulmaradva bánkódom, Isten kegyelméért esedezem, és ugyanakkor haragszom magamra, dühös vagyok gyengeségem miatt, úgy érzem, jogos a reformátor szavait magamnak mondani. Másoktól is gyakran hallom azt, hogy milyen kicsi a hitük, mennyire gyarló emberek, még az apostolt is szoktuk idézni, hogy mi is olyanok vagyunk, hogy akarjuk a jót, de nem sikerül azt megvalósítani. Temetéseken pedig nagyon ritkán hallható az, hogy milyen dicsőség várja az elköltözötteket, akik hitben haltak meg, milyen szép a mi örökségünk, milyen jó, hogy oda mehetünk, sokkal többször arról beszélnek, beszélünk, hogy múlandók vagyunk, cserépedények, porból vétettünk, pórszemnyi az életünk, mint a virág a mezőn, mely órák alatt elhervad. Amit gyakran hallunk, és mi magunk is sokszor mondunk, az lassan eluralkodik gondolkozásunkon, és ebből jön a panaszkodó, tehetetlen, erőtlen hitélet, melyben aztán eljutunk oda, hogy ha már úgylis ilyen senkik vagyunk, meg nem sikerül a jó, bármennyire akarnánk azt, akkor már nem is akarjuk. Miért is küzdenénk, ha kilátástalan a győzelem.

Isten emberei ismerték saját korlátaikat, az is le van róluk jegyezve, Ábrahámától Dávidon keresztül az apostolokig, hogy vétkeztek is. Amikor bűnt követtek el, alázattal és bűnbánattal kérték Isten bocsánatát. De nem feledték azt, hogy nem erőtlenségre hívta el őket Isten, nem reménytelen életre, lemondó és megkeseredett hitéletre, hanem győzedelmes életre. Gőg és fennhéjázás nélkül, de azt is felismerték és vallották, hogy ők Isten gyermekei, akiket az ÚR nagyon szeret, akikre gondot visel, akiknek életét Ő pásztorolja. Dávid pedig, aki csodálatosan bánt a hangszerekkel is, de a szavakkal is, ebben a csodálatos zsoltárban azt vallja, hogy Isten dicsőséggel és méltósággal koronázta meg az embert. Őt, Dávidot, és engem, gyarló mai gyermekét. Nincs glória a fejem fölött, nem külsőségekben vagyok rendkívüli, nincsenek különleges képességeim sem sportban, sem a művészetek valamelyikében, sem az emberek által értékelt területeken, mégis rendkívüli vagyok, mert Istené az életem. És az én teremtető Istenem dicsőséget és méltóságot adott nekem, az Ő jóvoltából. Én pedig egyrészt felelős vagyok azért, hogy az Istentől kapott dicsőséget ne vigyem a jézusi példázat szerint a disznók vályúja mellé, más felől pedig alázattal életem mindig annak tudatában, hogy isteni ajándékok hordozója vagyok, ettől vagyok nagyon értékes az én mennyei Atyámnak.

2011. október 7. – péntek

Sámuel második könyve 24,10: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg, URam, a te szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem!

Nem könnyű eljutni ide. Több lépést kell megtenni, míg ezt a vallomást elmondhatja valaki, ezt az őszinte bűnbánó imát, mely alapja lehet Isten megbocsátó kegyelme elfogadásának. Első lépésként meg kell hallani az ÚR üzenetét. Hiszen önmagától a bűnös ember nem ismeri fel a vétet, főleg bűnös világban, bűnös emberek között élve, olyan környezetben, ahol ma már a bűnös életmód számít természetesnek, nem ismerjük fel önmagunktól a rosszat. Első feltétel, vagy első kérdés tehát az, hogy legyen fülem hallani Isten üzenetét, azaz legyenek készen arra, hogy megértsem azt, amit mond Atyám.

Mondhatja szavakkal, igével, mások példáját látva, vagy bármi módon. Aztán ha hallom, amint sokan sokszor halljuk, akkor igazat adok-e az igének. Mert ez sem könnyű. Önmagunkat magyarázni jól tudjuk, emlegetjük a körülményeket, a nem tudásunkat, sok mindent, azt pedig csak utoljára, hogy mégis, bűnt követtünk el. Elismerni önmagunknak, majd elismerni és bevallani Isten előtt, csendes imában, őszinte vallomásban, hogy vétkeztem. És még itt nincs vége, noha Istennel rendeződött a kérdés, Dávid nem áll itt meg, hanem le is írja ezt a vallomását. Ezzel mások előtt is kitudódik a bűne, de csak így lehet hasznossá másoknak az ő esete, csak így tanulhatunk mi, az ige olvasói, hogy ne vétkezzünk, vagy, ha vétkezünk, ahogyan az apostol írja, jusson eszünkbe, hogy van Szószólónk, Hozzá kell menekülni, Általa lehet elnyerni a bocsánatot.

Azt se hagyjuk figyelmen kívül, hogy Dávid azt mondja, hogy nagy a bűne, igen esztelenül cselekedett. Igaz, hogy nagy emberek szoktak nagy hibákat elkövetni, de ez ne legyen mentségünk, ne magyarázzuk ezzel a saját bizonyítványunkat. Szokták azt mondani, hogy Isten előtt nincs kicsi és nagy bűn, hiszen Ő tökéletes, ezért minden bűn elszakít Tőle, s ilyenformán elég nagy a legnagyobb bajhoz, ennek ellenére a saját szempontunk szerint mi különbséget teszünk. Kis hibát mindenki elismer, kis vétkei minden embernek vannak, de nagy baj azért nincs, gondoljuk tévesen. Mózes nagy bűnnek nevezi a nép bálványimádását Áron vezetésével, Sámuel könyve pedig Éli fiainak tetteit az áldozatok körül nevezi nagy bűnnek az ÚR előtt. Kis bűnről nem emlékszem, hogy olvastam volna a Bibliában.

Arról már ne is szóljunk most, hogy ez a bűnbánat nem lehet képmutató, betanult, kötelező, hamis. Ha őszinte, és ha eljuttat idáig az ÚR kegyelme, akkor viszont igei alapon van arra reménységünk, hogy Istenünk megbocsát, sőt, megerősít minket, hogy többé ne vétkezzünk. Adja Istenünk, hogy helyet adjunk az Ő üzenetének életünkben, vegyük komolyan és vegyük magunkra az ígét, ismerjük fel a bűnt, valljuk be magunknak, valljuk meg Istennek, és legyünk készen elfogadni az Ő bocsánatát. Tegye URunk személyes üzenetté számunkra az Írásokban olvasott mondatot: eredj el, és többé ne vétkezzél!

2011. október 8. – szombat

Mózes első könyv 24,21: Az ember közben némán figyelte, hogy megtudja, szerencsésé tette-e útját az ÚR, vagy sem.

Ez nem mai történet, s arra emlékeztet, hogy ne feledkezzem meg arról, hogy egészen más időkben éltek a bibliai emberek, ne a mai élet mértéke szerint értelmezzek egy helyzetet, egy cselekvést. Ábrahám szolgálja kapja azt a nagy felelősséget, hogy hozzon feleséget Izsáknak. Ma erről nincs mit beszélni, az úgynevezett fejlett társadalomban, sokkal inkább arról van ma szó, hogy a szülők hetekkel, hónapokkal később tudják meg, hogy gyermekük összeköltözött valakivel, talán már gyerek is van, esetleg el is váltak. Nem jó az, ami ma történik, ahogyan ma sok minden történik, de biztosan nem azt fogjuk ebből az igéből tanulni, hogy gyermekeinknek hogyan szerezzünk feleséget. Arra van szükségünk, hogy a felületesnél valamivel több időt és figyelmet szánjunk arra, hogy megértsük az üzenetet, szükségünk van azon gondolkodni, hogy akkor, amikor ez történt, mit jelenthetett, és mi az, ami ma ebből számunkra alkalmazható.

Egy szolga áll előttünk, akinek nevét nem ismerjük. Ő feladatot, megbízást kap urától, hogy hozzon feleséget a gazdája fiának. Kicsit talán meg is ijedhetett a feladat nagyságától, de az is lehet, hogy megtisztelést érzett abból, hogy ezt a komoly feladatot rá bízták. Most távol van az urától, az úrnőjétől, mondjuk úgy, hogy most szabad lábbon van. Nem parancsolnak, nem szólnak rá, ő most egy ideig szabad. De nem az a gondolat vezeti, hogy élvezzük ezt a szabadságot, hanem az, hogy minél hamarabb és a lehető legjobban teljesítse megbízatását. Nem magára, jelenlegi lehetőségeire tekint, hanem arra, hogy neki most halaszthatatlan feladata van. De jó lenne, ha így gondolnék én is mindig keresztyén

életemre, mint Krisztus szolgálatára. Ne éljek vissza az időmmel, a lehetőségeimmel, hanem tudatában legyek annak, hogy minden percem drága, s a küldetésem teljesítésére igyekezzem használni.

Ez a szolga megtanult Ábrahámától imádkozni is. Istentől kér vezetést, jelet, azt is, hogy hamar járjon sikerrel. Egy szolga, egy akkori „alig ember” nagy leckét tanít ma nekünk. Ő tudja, hogy az életre szóló döntésekhez is Istentől kell kérni világosságot, áldást. S miután bizalommal tárja fel szívét Istennek, vár, figyel, legyen szabad így mondani, hogy követi és csodálja, miként válaszol Isten az imára, hogyan cselekszik Isten. Hogyan is mondja a próféta: jó várni és megadással lenni az ÚR szabadításáig. Ez is sokszor hiányzik az imaéletemből, pedig az imádság része. Elsietem az áment, elmondtam kéréseimet, hálámat, és rohanok tovább. Az ÚR válaszolna, de már nincs kinek. Ez a névtelen szolga vár, figyel, tanítható, vezethető, Isten válaszában bizonyos akar lenni. Atyám, taníts meg imádkozni, taníts meg arra, hogy az ima az párbeszéd, taníts akarodat és vezetésedet megérteni, elfogadni és cselekedni.

2011. október 9. – vasárnap

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,5-6: Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

Mosolyogva emlékszem néha, hogy amikor még gyermek voltam, és olvastam a Bibliát, milyen gondjaim voltak. Például ezt az igét is szó szerint értettem, és sokáig gondolkodtam azon, hogy lehet engedelmeskedni Pál szavainak, hiszen mindenki elálmosodik este, s még ha sikerül is ébren maradjon egy éjszaka, másnap biztos elalszik. Azt, hogy ne aludjunk egyáltalán, senki nem tudja megtenni. Csak azért említettem meg ezt a gyermekkori emléket, mert azt tanulom belőle, hogy sok mindent még ma is gyermeki szinten értelmezek, sok kérdésem van, sok mindent nem tudok megérteni, esetleg elfogadni, de Isten Országában mosolyogni fogok azon, hogy mennyire kézenfekvő a jelentése, csak a mai szinten még nem úgy közelítem meg, hogy megérthessem. Pál így szólítja meg a címzetteket, hogy világosság és nappal fiai. A világosság maga Isten, Benne nincs sötétség, a világosság maga Krisztus, Ő az, aki eljött megvilágítani minden embert. Mi pedig ebben a fényben élünk, abban a lelki, szellemi világosságban, térben, közösségben, ahova beragyog Isten, az Ő jósága és szeretete tölti be a teret, a szíveket, az életet. Aki viszont nem Istentől kapja élete fényét és melegét, az sötétben van, lelkileg. A sötétség a bűn világa, s akik a bűn világában élnek, azok szellemileg nem éberek, alusznak, vagy halottak. Valaki így mondta egyszer, s a mai élet történéseit és irányát látva, egyre gyakrabban jut eszembe: ebben a világban egy nagy altató szolgálat működik. Úgy, ahogy a politikusok igyekeznek néha hamisságaikról elterelni a figyelmet egy mesterségesen keltett botrányra, úgy ez nagyon sok szinten történik. Az ellenség igyekszik elaltatni Isten gyermekeit, arra törekszik, hogy figyelmüket elterelje az egy, igaz Istenről. Ma pedig erre sok és választékos eszköze van. Ha elkezdenénk felsorolni, több oldalt töltenénk meg címszavakkal, hogy milyen módszerekkel és milyen eszközökkel sikerül lelki álomba ringatni az embereket. Aki lelkileg alszik, az nem tétlen, lehet, hogy éppenséggel éjt nappá téve dolgozik, lehet, hogy dinamikus rángatózással szórakozik, csak épp Isten világosságának meglátásához nincs érzéke, nem éber és nem józan a lelki valóság felfedezéséhez. Isten gyermekei két dolgot tudnak, egyfelől azt, hogy ők a világossághoz, Krisztushoz tartoznak, másfelől azt, hogy a többség nem ebben a táborban van. Azt is látják, hogy az altató szolgálat mindent megtesz, hogy őket is valamiképp kirángassa Krisztus erőteréből, elaltassa lelkileg. Mi ezt nem engedjük, hanem egymást biztatjuk, mondván: fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt.

2011. október 10. – hétfő

Mózes ötödik könyve 2,7: Istened, az ÚR, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában.

Néha a nyilvánvaló dolgokat is ki kell mondani, önmagunkban tudatosítani szükséges ezeket. Negyven év hosszú idő, ennyit vándoroltak a zsidók a pusztában. Ilyen hosszú idő alatt nagyon sok minden történik. Ez a nép pedig nagyon gyorsan felejt időnként. Amikor átjöttek a tengeren, üldözőik pedig odavesztek a hullámokba, akkor örvendeztek talán először teljesen felszabadult örömmel. Addig néha Mózesben is kételkedtek, a szabadulást is lehetetlennek gondolták. Az átkelés utáni öröm azonban rövid ideig tartott, jöttek a próbák. Egyszer eledel nem volt, máskor a víz hiányzott, vagy éppen húst kívánt enni a sokaság. Ilyenkor nem jöttek Mózeshez kéréssel, az eddig őket megsegítő Istenben való bizalommal, hanem zúgolódva, panaszkodva, lázadva. Mintha elfelejtették volna, hogy az ige szavaival, mindeddig megsegítette őket az ÚR. Talán senki nem látott olyan nagy és olyan sok csodát, mint ez a nép, kezdve az Egyiptomot ért csapásokkal, aztán a tenger kettéválása, a manna, a víz, a felhő és tűzoszlop általi vezetés, sokkal erősebb és hadilag felkészült és felszerelt seregek legyőzése. És mindez a sok csoda, Isten hatalmas kezének munkája alkalomadtán feledésbe kerül, ha újabb nehézség jelentkezik, félelemmel, panaszkodva fordulnak Mózes, és néha Isten ellen.

Most Izráel Széir mellett halad el, ezt a földet Isten odaígérte Ézsaunak és az ő utódainak. Ezért figyelmezteti népét az ÚR, hogy ne támadjanak e föld lakói ellen, mert ebben nem lesz velük. Pénzért kell élelmet és vizet vásárolni, békésen továbbhaladni ezen ország mellett. Akkor harcoljanak, amikor az ÚR mondja, akkor legyenek veszteg, mikor Istenük erre szólítja őket. Mindig abban a tudatban lehet a nép, hogy Isten hozta ki őket, Isten velük van, ismeri szükségüket, tudja, mikor mit cselekedjen velük. Egyszerű, de lényeges üzenete az igének felénk is az, hogy Isten tudja, hol vagy, mire van szükséged, Ő Veled van, vezetni és áldani akar. Ő teremtett téged, Neki terve van veled, és lehet, hogy most még a pusztában érzed magad, lehet, hogy időnként legyőzhetetlen nehézségeket, akadályokat vélsz felfedezni magad előtt, de Isten tudja, hol vagy. Emlékezz, az ÚR nincs távol, idejében érkezik, és azt is megérteti veled, mikor kell indulni és mikor megállni, mikor kell harcolni és mikor békésnek lenni. Minden az Ő kezében van, mindent az Ő kegyelme cselekszik. Istened, az ÚR ma is tudja, hogy itt jársz, s az, hogy Ő tud rólad azt is jelenti, hogy cselekedni fog érted.

2011. október 11. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 11,33: Ő, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!

Pál rómaiakhoz írt levelét dogmatikus levélnek is nevezik, ebben ugyanis az apostol a hit tételeinek megfogalmazására törekszik fejezeteken keresztül. Szükségünk van arra, hogy ismereteink, melyeket Istenünk megengedett és kijelentése alapján megfejthetők, helyesek legyenek. Ezért hálásak vagyunk, hogy az apostol ebben a levélben erre törekszik, nagyon sok ilyen hitigazságot ismerünk, és hasznos hitéletünk szempontjából, épp ennek a levélnek alapján. Ha valaki alkalmas eszköz volt Isten kezében a hit igazságainak összegezésére, megfogalmazására, akkor Pál a leginkább az, hiszen az akkori kor legképzettebb emberei közé lehetett őt sorolni, tanulmányai alapján. Azonban, és a mai igének ez a nagy üzenete és a csodálatos gyönyörűsége, van egy határ, ahol az apostol megáll, eltelik Isten tetteinek és személyének csodálatával, s nem tesz mást, mint dicsőíti a kikutathatatlan Istent. A reformátorok, másfél ezer éltek az apostolok után, amikor a tudományok már sokat fejlődtek, sok minden változott. De a reformátorok is nagyon jól tudták, le is írták, hogy van határ, van az emberi megismerésnek korlátja, van, amit csak az örökkévalóságban fogunk megérteni. Ezért mindazt, ami az Írásokból megérthető, ami a Lélek világosságában megfogalmazható és hasznunkra van, azt igyekeztek értelmesen és világosan megfogalmazni. Ami ezen túl van, azt hittel elfogadták, és Istent magasztalták.

A mai ember úgy érzi, hogy nem lehetnek határok. Ha létezik Isten, mondja öntelten az ember, akkor megfejthető, megmagyarázható, bizonyítható. A mai tudomány sokszor tagadta a bibliai csodákat,

történeket, majd, amikor ásatások és leletek igazolták egy-egy bibliai történet valóságát, akkor annak minden részletére magyarázatot keresnek, bizonyítani törekcsenek, hogy nincsenek csodák, nincs Isten, mindenre van tudományos érv. Amire pedig nincs, mint Jézus feltámadása, az akkor nem is lehetséges, tehát nem is történt meg, mondják. Kettős veszteség ez a mai ember számára. Emberileg is veszteség, mert elvesztette az ember a csodálat, gyönyörködés ajándékát. Semmin nem lehet ámulni, nincs semmi csoda, minden csak kémiai, fizikai reakciók sorozata. Nem telik meg az ember szíve imádattal, a szépség nem tölti be lelkét, mert nem tudja felfedezni a Teremtő nagyságát és jóságát a teremtett világban. A második, a nagyobb veszteség pedig az, hogy elveszítette hitét az ember, nem is akar hinni, sem Istenben, sem csodákban, hanem kutatni és magyarázni akar. Márpedig, mondja az Írás, hit nélkül lehetetlen az Istennek tetszeni. Kétezer éve a világ legnagyobb tudósai közé számítható Pál gyönyörködik Isten bölcsességében, gazdagságában, kikutathatatlan útjaiban. Ötszáz éve a kor legnagyobb tudósai sok felfedezésben, a tudományok és a művészetek fejlődésében mind Isten csodálatos világának kis szeletét látták, és mindezekért még inkább imádták a Teremtőt. Ma nem kell tudósnak, világhírű kutatónak lenni, hiszen egyszerű emberekként is naponta rácsodálkozhatunk Isten világának sokszínűségére, csodálatos felépítettségére, de azt is látjuk, hogy megismerésünknek van korlátja. És ezért is hálásak vagyunk, vár ránk még sok csoda, a mennyben, addig pedig a csodálatos Istenben lehet hinni, gyönyörködni, az Ő érthetetlen, de számunkra olyan hasznos és áldásos munkáját lehet magasztalni.

2011. október 12. – szerda

Zakariás próféta könyve 9,9: Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmos, alázatos, és számaron ül.

Többszörös evangélium hangzik el a próféta ajkáról, Isten áldásai általában többes számban érkeznek. Jó hír már az is, hogy van prófétai szó, van isteni üzenet, foglalozik Isten az Ő népével. Akkor is áldás Isten üzenete, amikor feddi népét. Most azonban Isten ígérete hangzik el arról, hogy küld Valakit népéhez. Nem is akárkit, hanem egy igaz királyt. Olyan vezetőt, aki diadalra vezet követőit. Már-már elfelejtette ez a nép ezt a szót, hogy diadal. Mózes vezetésével a pusztában ellenük támadó népeket legyőzték, majd Józsué volt az, aki a győzelem dicsőségét többszörösen megismertette a néppel. Volt még egy rövid idő, Dávid idejében és fia, Salamon uralkodása alatt, amikor Izrael minden ellenségét legyőzte. Utána véget nem érő belső harcok, viszályok voltak, az ország is két részre szakadt. Elfordultak az Úrtól, egymás ellen is fordultak Isten népének tagjai, ilyen körülmények között egy valakinek örvendez a diadalomnak, ő pedig az ellenség. A fogság évei alatt pedig ez a szó már csak az emlékezés keserűségében kerül említésre. Most pedig a mindenható Isten diadalmos Király érkezéséről beszél népének. Ő egy különleges Király, hiszen a történelemben nem sok olyan uralkodóról tudunk, aki alázatos lett volna. Alázatos volta arra bátorítja népének tagjait, hogy bátran és bizalommal jöjjenek Hozzá. Nem mondja el a Biblia, ezért ezt csak találgatni lehet, de érdekes lenne tudni, hogyan fogadták Zakariás szavait a fogságban. Elképzelhető, más próféciák fogadtatásának leírása alapján, hogy különböző volt az emberek hozzáállása. Talán volt már akkor is olyan, aki legyintett, amolyan emberi jóakaratból származó vigasztalásnak minősítette a próféciát. Lehetek olyanok is, akik túl nagyra tartották ezeket az ígéreteket ahhoz, hogy beteljesedhessenek. És biztosan voltak olyanok is, akik hittel és örömmel fogadták, akik ezen ígérek alapján elkezdtek reménykedni, várakozni, elkezdtek másként élni, mert most már volt miért reménykedni, hiszen közeledik a megígért küldött, a diadalmos és alázatos Király. Minden ígét fogadhatunk ma is kételkedéssel, fenntartásokkal, hitetlenkedve, de igazán áldássá akkor lesz egy íge, és életünkben is változást úgy hozhat, ha hittel és szelídséggel fogadjuk a beoltott ígét, mert megtarthatja életünket.

2011. október 13. – csütörtök

Krónikák első könyve 29,15: Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden ősünk. Napjaink olyanok a földön, mint az árnyék: nincs állandóságuk.

Izráel népe Dávid király szavai szerint egy egész halom kincset adott össze, hogy templomot építsenek az ÚRnak. Ezért viszont nem jár nekik dicséret, hiszen nem tettek mást, mint Isten gazdag ajándékainak egy kicsiny részét adták oda Isten hajlékának felépítésére. Nem ők lettek ez által az adomány által nagyokká, nem a maguk jószívűségét bizonyították, hanem Isten dicsősége növekedett, hiszen a mennyei Atya az, aki annyira megáldotta népét, hogy az ilyen halom kincset tud összeadni. Az adakozás értékét növeli az is, hogy Dávid kihirdette a népnek, hogy a templom építésére nem most kerül sor, hanem csak fia, Salamon uralkodásának idején. Amikor ebben az imában Dávid önmagáról, az Isten népéről beszél, akkor is az URat magasztalja. Nem önmagukat akarja lekicsinyíteni, hanem az URat akarja még jobban felmagasztalni. Fontos ezt a különbséget meglátni és megtenni. Nincs ezekben a szavakban semmi álszerénység, távol áll minden képmutatás, és nem is képzeli magát Dávid senkinek, semminek, ahogyan néha téves buzgósággal tetszeleg a mai keresztyének némelyike. Dávid sok zsoltárban elmondja, kicsoda az ember, milyen méltóságot kapott Istentől, ezt itt sem tagadja meg. Hanem arról van szó, hogy amikor Isten templomának építéséről van szó, amikor erre a nép olyan készségesen és jó kedvvel adakozott, akkor nem lehet ezt a pillanatot, ennek örömét elrontani önmagasztalással, mert ez Isten dicsőségét csorbítaná. Itt most mindenki Istenre tekint, s hogy ne lehessen ebből senki kivétel, nehogy valaki a Felségesben való gyönyörködés helyett holmi emberi érdemekre gondolna, egy rövid mondat erejéig az emberről is szó van. Az ember átutazó a világban, így nem is birtokolhatja e világ értékeit, hanem azokat csupán használatra kapta, s a legjobb felhasználásra itt a példa. Életünk olyan, mint az árnyék, mely egyfelől rövid idejű, másfelől pedig mozgásban van, mindig változtatja a helyét, nincs benne állandóság. Ezen tények is arra indítanak, hogy ne magunkra tekintsünk, hanem mennyei Atyánkra.

2011. október 14. – péntek

Habakuk próféta könyve 3,19: Az ÚR, az én Uram ad nekem erőt.

Néha félig figyelünk oda embertársaink szavára, még a Bibliát is úgy olvassuk időnként, hogy nem követünk végig egy gondolatot. Pál apostol arról beszél, hogy az emberi testünk cserépedény, aztán arról, hogy ő maga is mennyire erőtlén, semmit nem végzett a maga erejéből. Hajlamosak vagyunk itt megállni, és arra panaszkodni, hogy mennyire erőtlének vagyunk mi is, nem tudunk hitben előre haladni, nem tudunk nagy tetteket felmutatni. Pál viszont folytatja a mondatot és a gondolatot, és azt mondja, hogy a benne lakozó Krisztus ereje őt erőssé teszi, hatalmas csoda életének minden napja és minden tette.

Habakuk próféta leírja a hatalmas Isten szabadítását, félelmetes cselekedeteit, melyekkel az Ő népének ellenségeit fogja büntetni. Noha másokra irányul Isten haragja, de tettei olyan hatalmasak, hogy mindenkinek szívében félelem támad, látva, hogy még a természet is, a növény és állatvilág Isten hatalma alatt áll, és az ÚR kezének irányítása alatt részt vesz haragjának kiteljesedésében. Aki csak szemléli ezeket, annak szíve elerőtlenedik. Megrendül a föld, remegnek a hegyek, morajlik a tenger, mert a Teremtő cselekszik. Nincs, aki Előtte megállhatna, nincs, akinek ne lenne oka a félelemre. A próféta mégis azt mondja, hogy van kivétel. Van, akinek nem kell remegni, van, aki még ezekben az időkben is örvendezni tud. Hogyan? Úgy, hogy az ÚR az, aki megerősíti a prófétát, Isten ruházza fel erővel a maga követőit. Isten az, aki gyermekeivel érezteti az Ő szeretetét, ez a szeretet pedig kiúzi a félelmet. Ő, a Teremtő az, aki minden erőtlenségben, betegségben, üldöztetésben, szenvedésben erőt tudott adni az apostolnak is, hogy az Ő Nevét hirdesse a pogányok között. Ez a hatalmas Isten adta szolgálójának, a reformátornak szívébe, majd tollába azt a bizonyosságot, hogy recseghetnek,

ropoghatnak a világ eresztékei, egyetlen hívő üdvössége meg nem rendül. Mi azt gondoljuk, soha nem volt ilyen nehéz az élet, mint ma. Nem tudjuk átgondolni, milyen volt az apostolok idején, milyen volt a középkorban, a járványok, háborúk idején. Ma sem nagyon könnyű. De hisszük, hogy az ÚR nem késik, és cselekszik. Amíg tettei életünkben elhozzák az igazi szabadulást, áldásokat, addig is elmondhatjuk a prófétával együtt: az ÚR, az én URam ad nekem erőt.

2011. október 15. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 29,24: A tévelygő lelkek észhez térnek, és a zúgolódók levonják a tanulságot.

A kilencvennegyedik zsoltárban olvashatunk arról, hogy a hitetlenek kérkednek, Isten népét eltapossák, a gyengékkal rosszul bánnak, és azt mondogatják, hogy Isten nem látja tetteiket. A zsoltáros így szólítja őket: *Eszméljete ti bolondok a nép között! És ti balgatagok, mikor tértek eszetekre?* Hiszen meggondolatlanság, sőt, bolondság azt gondolni, hogy lehetséges olyat tenni, amit ne látna, amiről ne tudna a teremtő és mindenható Isten. Térj észhez, ember, mert esztelenség bármit úgy cselekedni, és a legnagyobb esztelenség úgy élni, hogy ne gondolj Istenre, ne számolj azzal, hogy Ő mindig lát, számon tart, Ő felügyeli az életet. Esztelenség volt a választott nép történelme során minden olyan cselekedet, amit Isten nélkül követtek el. Ezen tetteiknek meg is volt sokszor a következménye. Azt tartja a közmondás, hogy az okos ember a más kárán tanul. A Biblia ezt értelmesebben fogalmazza meg, mondván, hogy mindezek a mi tanulságunkra írtak meg.

Még ma is vannak olyan tájékozatlan emberek, akik azzal vádolják az egyházat, a keresztyéneket, hogy vak hitet követelnek, azt mondják rólunk, hogy nem gondolkodunk, nem is kell a vallásos embernek gondolkodni, hanem csak hinni. Mi épp az ellenkezőjét valljuk, a Szentírás is arra hív minket, és minden embert, hogy gondolkodjon, térjen észhez, vonja le a tanulságot abból is, amit maga körül lát a természetben, abból is, amit a népek történelméből megismerhet. Ézsaiás által azt üzeni Isten, hogy amikor az Ő népe meglátja kezének munkáját, akkor szentnek vallják majd az URat, akkor észhez térnek és nem zúgolódnak, sem nem tévelyegnek többet. Isten nem azt kéri, hogy ne gondolkozzunk, hanem azt, hogy értelmünk, elménk újuljon meg, vizsgáljuk meg a tényeket, fedezzük fel, hiszen mindenütt látható Isten kezének munkája, lássuk meg áldásait, gondviselését életünkben, és ezek alapján higgyük el, hogy Ő, aki eddig gondoskodott rólunk, és sokféleképpen bizonyította, mennyire szeret minket, ezután sem fog magunkra hagyni. Semmi nincs véletlenül, de minden Isten gyermekeinek javára van. Ezért nincs helye többé életünkben zúgolódásnak. Aki átgondolja mindezeket, és Isten megnyitja értelmét, hogy lássa az Ő hatalmas kezének munkáját, az nem lehet többé balgatag, nem élhet Isten nélkül, hanem az ÚR Nevét fogja imádni, ésszerűen gondolkodik, mert nem csak a láthatókra gondol, hanem a teljes valóságra, a lelkiekre, Istenre, az örökkévalóságra. Teljesedjen be rajtunk az ígérete.

2011. október 16. – vasárnap

Pál levele a rómaiakhoz 8,26: Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkával.

Református egyházunk sokszínű. Sajnos, még mindig van olyan kis közösség is, ahol nem is hallottak imaóráról, vagy arról, hogy lelkipásztoron kívül bárki hangosan imádkozzon. Van már olyan közösség is, reményeink szerint nem is kevés, ahol sokan imádkoznak közösségben, ez által is erősítve egymást, megélve a testvéri közösség ezen formáját is. Ezek a közösségi imák a maguk rendjén ugyancsak sokszínűek. Semmi bírálatot nem kellene ezekről mondani, de azt meg lehet állapítani, hogy sokféle az ima. Van, ahol érzelmesebben, áhítattal imádkoznak Isten gyermekei, más helyen csendesebb

hangvétellel, ésszerűbben felépített gondolatok felsorolásával járulnak Isten elé az Ő gyermekei. Mindenkiről azt feltételezzük, hogy az, ahogyan imádkozik, az neki a legjobb, szívből teszi és az ÚR előtt kedves, magunk részéről azonban azt el szabad talán mondani, hogy stílustól, hangerőségtől, logikai felépítéstől függetlenül, néha érezzük, hogy a Lélek ott van, egy imádságban. Hallgatva, ahogyan valaki imádkozik, mintha mi magunk áment mondanánk minden szavára, sőt, érezzük, hogy itt valaki személyesen szólítja meg Istent, a Lélek által. És noha ezekben a könyörgésekben bizonyára maga a Szent Lélek is ott van, mégis, ezek emberek által elmondott imádságok. Milyen lehet az, amikor maga a Lélek imádkozik. Amikor a Lélek esedezik Isten előtt? A mi URunk imádsága jut eszünkbe, amikor imádkozott az övéért, ahogyan azt János leírja, az úgynevezett főpapi imában. Megváltónk így imádkozik értünk is, az Atya jobbján, a Lélek is könyörög értünk, kimondhatatlan fohászkodásokkal. Mindez nem jelenti, hogy nekünk ne kellene imádkozni. Nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, szükségünk van a felülről való támogatásra, de azért kérjük, jövünk Istenünk elé kitárt szívvel, a Lélek irányítja imáinkat is, de azokat mégis el kell nekünk mondani mennyei Atyánknak. URunk, taníts minket imádkozni.

2011. október 17. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 63,19: Bárcsak szétszakítanád az eget, és leszállnál.

Már első olvasásra megdöbben ez a kérdés. Nem kicsi lehet az a nyomorúság, melyből ilyen kiáltás hangzik a Mindenható felé. Isten népe kiáltja így az elhagyott URat. Nincs is nagyobb szenvedés, mint amikor a legnagyobb nyomorúságban eszébe jut a szenvedőnek, hogy milyen szép, áldott idő előzte meg a jelen nyomorúságát. Ezt teszi ebben a fejezetben Izráel. Eszükbe jut, hogyan jött ki a nép Egyiptomból, hogyan vezette őket Isten a pusztán keresztül, szolgálja, Mózes által. Isten hűségét, jóságát, szeretetét, könyörületét emlegetik. De az is világos előttük, hogy a szakadás a nép engedetlensége miatt történt, ők voltak azok, akik elhagyták az URat, s minden jelen nyomorúságuknak oka ez. Tudják azonban azt, amit jó lesz nekünk is megjegyezni, nincs olyan mélység, melyből ne lehetne Istenhez kiáltani. Akkor is, amikor nem érdemlik meg, hogy a Mindenható meghallgassa őket, ők kiáltanak. Keresik Istent. Arról számolnak be az Örökkévalónak, hogy a szent helyen idegenek vannak, a szent helyen pedig Isten népe kell lakozzon. Ők, akik noha engedetlenek voltak, de mégis, Isten népe, várják, hogy a Mindenható cselekedjen. Jól tudja ez a nép, hogy milyen hatalmas az Ő Istenük, azt is tudják, hogy Isten nem fogja tétlenül szemlélni a szent hely gyalázását. Ezért kérik, jöjjön az ÚR, hatalommal és felséges jelekkel, semmisítse meg Izráel ellenségeit, állítsa helyre az Ő népét, legyen ismét Nevének dicsősége rajtuk.

Vajha így mernénk mi is imádkozni. Abban a szent meggyőződésben, hogy noha mi ezt nem érdemljük meg, de Isten az Ő szent nevéért cselekedni fog. Ha sokan mernénk ma is nagy és hatalmas cselekvést kérni a mi Istenünktől, azzal a meggyőződéssel, hogy Ő mindenek fölött hatalmas ÚR, és nem hagyja válasz nélkül az övéinek könyörgését. Számtalan helyen méltatlanul ott vannak ma Isten ellenségei, ahol nem is olyan régen még az ÚR Nevét dicsőítették. Kitiltották Isten a közéletből, kitiltják Őt az oktatásból, a mindennapokban olyan életet próbál berendezni a világ, hogy senki még véletlenül se találkozhatson Isten Nevével. Közben sok helyen nyíltan szembe szállnak a hittel, a hívőkkel, de ezeken a helyeken természetesnek számít az okkultizmus, a távol-keleti vallások mindegyike, bármilyen borzalom. Nem bosszúvágygal, de Isten iránti szeretettel, tudok-e így imádkozni, mint az ószövetségi nép. Bár jönne el a Te Országod, URam, bár jönne el az idő, amikor egyetlen Név lesz szent, egyetlen Név előtt hódol az egész világ, az ÚR Krisztus Neve előtt. Jövel, URam, Jézus.

2011. október 18. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 5,8: Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.

Isten szeretete, Jézus Krisztus áldozata emberileg érthetetlen. A Biblia kijelenti, hogy Isten maga a szeretet, és szeret minket, embereket. Ezt sokan sietnek is számon kérni Istentől, főleg, amikor valamilyen baj éri őket, kisebb vagy nagyobb nehézségekkel küzdenek, szokták kérdezni, hogy hol van Isten, nem látják szeretetét. Mert mi emberek, amikor valakit szeretünk, akkor készek vagyunk neki segíteni, tőlünk telhetőleg kisegíteni a bajokból, nyomorúságokból. Abba az irányba igyekszünk szeretteinket előre segíteni, amit mi a legjobbnak tartunk, s ami szerintünk hasznukra válik. És Istentől is azt várjuk el, hogy abban segítsen, amit mi jónak gondolunk, attól szabadítson meg, amit mi nem kívánunk. Ő pedig azt adja, ami a legjobb nekünk, a leginkább szükséges, amit magunktól soha nem szerezhethetnénk meg, ami nem csak ideig-óráig segít rajtunk, hanem az örök életre szól. Istenünk abban mutatta meg szeretetét, hogy ezt a lehető legnagyobb ajándékot adta nekünk, szent Fia által a megváltást, ami minden emberi gondolatnál több, és az örök életre szól. Isten pedig nem akkor küldte Fiát értünk, amikor mi megpróbáltunk jók lenni, üdvözülni, és nehezen ment, hanem akkor, amikor még bűnösök voltunk. Amikor ellenségei voltunk Istennek a bűn miatt, akkor Isten Fia életét adta a mi életünk megmentéséért. Igazán megérteni Isten szeretetét nem tudjuk, de annál inkább rácsodálkozhatunk erre a szeretetre, és amint azt néha felületesen ígérjük, bárcsak életre szóló komoly törekvésünk lenne: életünket hálából Őneki szenteljük. Ha Istennek erre a szeretetére gondolunk sokkal többet, mint azt általában szoktunk, bizonyára a mindennapi nehézségeket is másként fogjuk értékelni. A gondjainkat, bajainkat továbbra is imában Isten elé hozzuk, de olyan lesz, mint egy dolgozatírás esetében, ha a legnehezebb és legtöbb pontot érő feladatokat már megoldottuk, kevesebb aggodalommal tekintünk a még hátra lévő egyszerűbb elvégzendőkre. Az örök életünk Isten végtelen szeretetéből megvan, és ez a szeretet életünk minden napján elkísér minket. Áldjátok az URat!

2011. október 19. – szerda

Mózes harmadik könyve 26,13: Én, az ÚR vagyok a ti Istenetek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy ne legyetek többé azoknak a szolgálói. Összetörtem jármotok fáját, és fölegyenesítve vezettelek benneteket.

Amikor Isten népe Egyiptomban volt, élete hasonlított azoknak a barmoknak az életéhez, akik járomba befogva dolgoztak minden nap. A hasonlaton érdemes elgondolkozni. Felteszik minden reggel az állat hátára a jármot, egész nap annak súlya alatt mozog, él. Egy idő után talán megszokja, már az a természetes, hogy ott a járom, ott a súly, amit cipel. Felsebzi hátát, lelassítja mozgását. A járomnak van gazdája, és ő irányítja azt, akit befogott. Ő szabja meg az irányt, s a járom kényszeríti az állatot, hogy a gazda által megszabott irányba menjen. Amikor pedig a gazda nehéz rakományt tesz a szekérre, akkor a járomnak nekifeszülve kell azt elhúzni az állatnak, nem vehet le a rakományból, nem állhat meg, mert megbüntetik, megkorbácsolják. Izráel járomban volt, mert naponta kényszerítették a népet az egyiptomiak nehéz munka végzésére, de járomban volt sokkal inkább azért, mert idegen ura volt ebben az időben. Nem mehetett ahova és amikor akart, még Isten imáadására sem kaptak engedélyt a zsidók. Isten azt mondja az igében, hogy Ő megszabadította népét ebből a helyzetből, összetörte a jármot. Mivel a Bibliában semmi nincs sem véletlenül, sem fölöslegesen oda írva, elgondolkoztat ez a két kifejezés, hogy összetörtem és fölegyenesítve. Isten nem csak kiszabadította a népet a járomból, hanem azt össze is törte. Megszüntette annak lehetőségét, hogy visszategye nyakát oda a nép. És fölegyenesítve vezette őket, nem engedte, hogy a megszokott meggörnyedt testhelyzet megmaradjon.

A párhuzamokat könnyen felfedezzük. A bűn egy járom, aminek gazdája Isten ellensége. Az ellenség azt akarja, hogy ne is vegyük észre, hogy járom van a hátunkon, ne fedezzük fel, hogy ő irányítja

életünket, szeretne minket abba az irányba tartani, mely távolodik Istentől. Istenünk szent Fia által levette ezt a jármot. Nem tartozunk többé a bűnnek, mondja az apostol. Szabadok vagyunk, szabadon élhetünk. Isten azt akarja, hogy felegyenesedjünk. Hogy meglátszódjék rajtunk a változás, a tartás, az egyenesség. Ne keressük a régi jármot, azt Krisztus vére összetörte. Nem irányíthat többé semmilyen eszközzel az ellenség. Mi Istenünk dicsőségére élünk, az Ő szolgálói, sőt, megváltott gyermekei vagyunk. Régi életünkből tudjuk, hogy *a bűn szolgálója gyáva rab*, de Isten szabadítását elfogadva örömmel valljuk és tapasztaljuk: *a Krisztusé szabad*.

2011. október 20. – csütörtök

Jeremiás siralmi 3,24: Az ÚR az én osztályrészem - mondom magamban -, ezért benne bízom.

Amikor a zsidó nép négy évtizednyi vándorlás után bement az országba, amit Isten ígért nekik, akkor minden törzsnek megvolt a maga helye, ahova letelepedett. Nem volt többé manna, sem fűrjek, most más saját földje volt mindenkinek, dolgoztak is örömmel, és a föld eltartotta őket. Természetesen, mindezt Isten vezetésével és segítségével. A léviták törzse viszont nem kapott földterületet, a többi tizenegy törzs tartotta el őket jól meghatározott rendtartás szerint, a tized törvényének értelmében, nekik pedig az volt a feladatuk, hogy az ÚR sátoránál szolgáljanak. Így a léviták törzse elmondhatta, hogy nekik nincs a földön osztályrészük, hanem örökségük maga a Mindenható. Később ezt a mondást mások is emlegették, maga Dávid is így ír az egyik zsoltárban: *URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezemben sorsomat*. Itt pedig Jeremiás mondja ugyanezt. Miután elpanaszolta nehéz sorsát, mérhetetlen szenvedését, mégis az ÚR felé fordul bizalommal, mert tudja, Isten kegyelme megtartotta mégis a nép maradékát, nem pusztította el végképp őket, tehát bizonyára lesz még jövő. Ez a jövő már nem anyagi alapokkal kezdődik, nem földekkel, házakkal, vagyonnal, hanem Istennel kezdődik. És Vele is folytatódik, addig van jövő, amíg van reménység Istenben. Ez a reménység, ez az Istenben való bizalom pedig megvan, meg lehet még az ország pusztulásának fájdalma miatt elsírt könnyek között is. Akár több, akár kevesebb a jussunk a földi örökségből, a legnagyobb lehetőség, ajándék az, hogy mi is elmondhatjuk, és bár tiszta szívből mondanánk is: minden földi nyomorúság ellenére bízom az Úrban, Ő az én örökségem.

2011. október 21. – péntek

Nehémiás könyve 2,20: Maga a menny Istene ad nekünk sikert, és mi az ő szolgálóiként kezdjük el az építést.

Nehémiás hazatért a fogságból, otthon egy romokban heverő ország szomorú látványa fogadja. Akik otthon maradtak, azok erőtlenek, betegek, idősek. A hazatérők kedve is elmegy, amikor látják mekkora a baj. Évtizedek óta senki nem gondolt az újjáépítésre. Valahogy már meg is szokták a látványt, a kiszolgáltatottságot, a romokban szereplő országot és a romokban elhaló reménységet. Nehémiás viszont Isten indítására cselekszik, minden tettét imádság előzi meg. Tudja, hogy nem a körülményeket kell hagyni, hogy elvegyék minden lendületét, nem az ellenség fenyegetésére kell a legnagyobb hangsúlyt tenni, hanem Isten segítségével kell indulni a cselekvésre. Isten segítségével újjá lehet építeni a szent várost, az országot is. Mennyire boldog lehet az olyan ember, aki ezt ki tudja mondani. Mennyire szeretnénk néha mi is kimondani, hogy Isten segítségével fogjuk megerősíteni és helyrehozni templomainkat is, de főleg közösségeinket. De jó lenne mondani, hogy Isten ad nekünk sikert és mi újra virágzó és erős gyülekezet, egyház leszünk. Sokszor azonban megszoktuk a reménytelenséget, belenyugodtunk a romok látványába, elhisszük az ellenségnek, hogy nem is érdemes nekifogni a javításnak. Nem illik ránk az, amit itt mond Nehémiás, mindnyájuk nevében, hogy Isten szolgálóiként

kezdik az építést. A szolga munkálkodik, de minden felelősség, áldás, vezetés, és mindaz, ami az építéshez szükséges, a gazdától jön. Nem a magunk akaratát tesszük, hanem Istenét. Ő, az ÚR döntötte el, hogy most jött el az ideje az újjáépítésnek. Ő választotta ki a megfelelő embert, aki összefogja a közösséget. Ő, az ÚR a tervező, a tulajdonos, mi pedig szolgálóiként örömmel teszünk mindent akaratára szerint, mert tudjuk, hogy ez a legjobb nekünk is. Tőle jön a siker, ezért ez a siker nem bizonytalan, hanem egészen bizonyos.

URunk, menny Istene, kérünk, ismertesd meg velünk is terveidet, küldd hozzánk is követeidet, és indíts minket is, hogy szolgálóiként, a Tőled származó biztos siker tudatában cselekedjünk engedelmes, de örömteli szívvel akaratodat.

2011. október 22. – szombat

Jóel próféta könyve 2,19: Így szól népéhez az ÚR: Most már adok nektek gabonát, mustot és olajat, hogy jóllakjatok vele.

Ma sok a panasz, talán túlzottan is nagy a rémület az úgynevezett gazdasági válság miatt, de mégis sokkal jobban élünk, mint szinte bármikor az emberiség történetében, és mint embertársaink többsége is. Nem hogy az éhséget, fogságot nem ismerjük, de még mindig nagy a pazarlás, és a szükségtelen dolgokból is sokat halmozunk. Ezért elég nehéz megérteni nekünk, mai embereknek, hogy mit jelentett a próféta által közvetített ígéret Isten népének. Akiknek megadatott közülünk hallani idős emberek beszámolóit a világháborúról, sokan tudjuk, hogy ezek az emberek elmesélik a fronton történeteket, a nehézségeket, szenvedést, de azt nehezen tudják szavakba foglalni, hogy mit jelentett haza térni, újra látni a családot, szeretteiket. És azt is elmondják sokan, akik hosszú ideig voltak fogságba is, majd hetekig gyalogoltak haza, hogy mennyire megbecsülték ezek után a kenyeret, a mindennapit, amit Isten kirendelt. Idős lelkipásztor igehirdetésében hallottam, s nem tudom elfelejteni, hát még neki milyen lehetett átélni, amikor Szibériában, a fogságban valaki rávetette magát a kosárra, amivel az egész tábor kenyerét hozták, és noha tudta, hogy agyonverik, de egyszer jól akart lakni, tömte a szájába a kenyeret, míg társai halálra verték. Nem tudjuk, mekkora úr az éhség, és mekkora ajándék az éhező embernek hallani, hogy rövidesen eljön annak ideje, amikor jóllakhat.

Ha szabad az igének üzenetét átvinni a gabonáról, mustról, mindennapi eledelről, talán így fogalmazhatunk, hogy a kiéhezett közösségnek Isten jóllakást ígér. És noha ország világ ma tőzsdéről, pénzről, anyagi fedezetről beszél, azt is tudja mindenki, hogy nem ezek a legnagyobb hiánycikkek, és szükségek az emberek életében. Hogy mi is az, amire igazán szükségünk van, ami élhetőbbé teheti ezt az életet, azt mindenki megválaszolhatja magának. És azt se feledjük, ahogy Pál apostol írja, hogy *az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban*. Imádkozzunk mennyei Atyánkhoz, hogy a jóeli ígérez hasonlóan Isten ígéretei a jelenben teljesebben be.

2011. október 23. – vasárnap

Pál levele a kolosséiakhoz 1,16: Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtett.

Manapság elég vita van arról, hogy teremtés, vagy evolúció által jött létre a világ. Az istenhívők között is sok nézeteltérés van, mert egyesek a hat napos teremtést vallják, mások Istennek tulajdonítják a teremtést, de évmilliók lassú folyamata alatt. Aztán a lassú kialakulás hívei sem értenek mindenben egyet, egyesek szerint elfogadható Isten további közbeavatkozása a dolgok kialakulásában, mások

viszont csak a kezdő impulzust tulajdonítják a Teremtőnek, a további folyamatokat pedig a természet véletlenszerű fejlődésének tudják be. És még ki tudja, mennyi minden van a teremtéssel kapcsolatban, amit nem egyformán értünk, vitatunk, néha ezek miatt meghasonlunk. A Biblia nem akar vitatkozni. A Biblia kijelentés, Isten megvilágosítja számunkra azt, amit szükséges megismerni, de nem magyarázza azt, amire elégséges a hit, és nem szükséges annak ismerete az üdvösség szempontjából. Jézus Krisztus feltámadását kijelenti Isten. Arról már csak a mai emberek vitatkoznak, hogy ez lehetséges-e vagy sem, hogyan történhetett meg, milyen erő, milyen fizikai, kémiai folyamatok játszottak közbe. Ez nem a mi dolgunk, s elég valószínű, hogy nem is lennénk képesek megérteni. Isten teremtette a világot. A mai ember ezt vitatja, magyarázza, kétségbe vonja. A bibliai korban élő emberek Istent magasztalták a teremtésért, rácsodálkoztak Isten hatalmára, bölcsességére, az általa teremtett világ szépségére, és mindezért dicsérték az ÚR Nevét. Pál apostol is az ÚR magasztalására szólít fel ennek a levélnek az elején, több versen keresztül dicséri Krisztust. Ennek a dicsőítő éneknek része ez a bizonyágtétel Krisztusról, aki ott volt a világ teremtésénél, sőt, Benne, Általa és Reá nézve lett minden teremtvé. Számomra ez több, mint amit teljesen megértenék, nem tudom teljesen felfogni, hogy mit is jelent mindenik fogalom és annak üzenete az igében. Nem érthetetlen, hanem csodálatos, mert bizonyos mértékig felfogható az ige, de mindig van még olyan mélysége az üzenetnek, ami Istennél marad. Azt viszont egyértelmű, hogy Krisztus URunk örökkévaló, az Atya szeretett Fia, és minden Vele, Érte, Általa történt. Ahhoz sem fér kétség, hogy a teremtés története és annak idézése minket, Isten gyermekeit elsősorban imádásra indítanak, és hitben való bizonyágtételre. Dicsérjétek az URat!

2011. október 24. – hétfő

Ezékiel próféta könyve 20,44: Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életetek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek.

Sokféle emberi szervezet létezik, ezekben szinte kivétel nélkül léteznek szabályok, melyeket be kell tartani. Legtöbb emberi csoportosulásban megszabják előre, hogy mivel büntetik a szabályok áthágását, és igyekeznek is arra, hogy a rendet fenntartsák azáltal is, hogy a büntetéseket is kiosztják. Nagyon sok olyan emberi szervezet is van, mely vallásnak, felekezetnek nevezi önmagát, és ugyanezen elvek alapján működik, vagyis a bibliai igékből megállapítja, mit és hogyan kell gyakorolni, mi az, ami tilos, aki pedig áthágja a szabályokat, azoknak is megvan a büntetése, akár ebben az életben, akár utána. Ne értsük félre, Istennek is vannak törvényei, maga Isten Fia ezeket nem törölte el, hanem betöltötte. Isten haragszik amikor áthágjuk szavát, nem tartjuk be rendelkezéseit, és többször is megbüntette saját népét is, nem kis büntetéssel, mert nem akartak Hozzá fordulni. De Isten nem egy törvénygyűjtemény, Isten nem egy olyan bíró, aki mást sem tesz, mint életünk minden pillanatát elemzi a nagy törvénykönyv paragrafusai alapján, hogy aztán ugyanonnan kikeresse minden esetre a megfelelő jutalmat vagy büntetést. Azt hirdeti a prófétán keresztül, hogy népe megismeri Őt, megtudja, hogy Ő az ÚR, nem pedig valamilyen emberi alkotás, kitaláció, nem emberi szervezetekhez hasonlóan gondolkodik és cselekszik. Neki szuverén hatalma van, és azt cselekedheti saját akarata szerint, hogy nem a mi tetteink szerint bán velünk, nem azt adja, amit érdeklünk, nem büntet, amint büntethetne és büntetnie kellene a törvény alapján. Zúgolódnak sokan, mikor azt olvassák az igében, hogy a fazekasnak joga úgy banni edényeivel, amint akarja, pedig ez nekünk nagy ajándék. És ebből látjuk, hogy ki a mi Istenünk, hogy mekkora az Ő szeretete, hogy miként döntött arról, hogy velünk mit tegyen. Saját Nevéért cselekszik népével, saját Fiáért cselekszik velünk, tudjuk Krisztus URunk földi élete óta. Amikor még bűnösök voltunk, amikor halált és kárhozatot érdemeltünk, akkor Isten önmagáért cselekedett Fia által érdekünkbe, mi pedig ebből ismerhetjük meg igazán, hogy ki a mi Istenünk. Fedezd fel Isten szeretetét, abból, ahogyan bánik veled az ÚR.

2011. október 25. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 65,17: Új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe.

Isten ígérete az új teremtés. Amint azt az újszövetségi igéből tudjuk, a hit azt jelenti, hogy a láthatók a láthatatlanokból álltak elő. Amikor teremtésről beszélünk, azt szükséges megkülönböztetni minden emberi alkotástól. Mi emberek nem tudunk semmiből valamit előhozni, hanem csak a rendelkezésünkre álló dolgokból, eszközökből tudunk alkotni, formálni, átalakítani, de nem tudunk teremteni. Amikor Isten teremt, arról van szó, hogy Ő újat hoz elő, olyan, ami addig nem volt. Az ember bűne miatt megromlott a föld, tudósok azt mondják, hogy az özönvíz teljesen átalakította az addigi életet, természetet, mindent, s mind a mai napig mi emberek egy ilyen világban, egy ilyen megromlott földön élünk. Hordozza ugyan még világunk Isten csodáinak jegyeit, mert a hegyek nagysága, a virágos rétek szépsége, az állatvilág sokszínűsége még mindig mutatják Isten csodálatos teremtését. De ezek ellenére a teremtett világ is szenved, hiábavalóság alá vetetett, sóvárogva várja a megváltást. Isten pedig nem csak azt jelenti ki, hogy ez a világ megszűnik, elmúlik, elpusztul, hanem azt is elmondja, hogy egy új teremtés eredményeként lesz majd ég és föld, olyan, mint az első teremtés után, de még a bűneset előtt, azaz tökéletes, Isten tervei szerint alkotott, bűn által meg nem rontott. Az, hogy a régi senkinek nem is jut eszébe mutatja, mennyire tökéletes lesz abban a világban élni, hiszen ahogy az írás mondja, miután szül az asszony, az új élet fölötti öröme feledteti vele a szülés fájdalmát, minden figyelme, ereje az új életben gyönyörködik. Aki Isten ígéreteit komolyan veszi, ugyanott él tovább, ugyanazon körülmények között, és talán ugyanazon emberek mellett, akik ezt nem hiszik el. Az utóbbiak maradnak a reménytelenségben, az élet értelmetlen számukra, a jövő semmi jóval nem kecsegteti őket, azok pedig akik Isten szavában hisznek, ugyanott élnek, de nem ugyanúgy. Hiszen életükben megjelenik a reménység, a várakozás, értelmet nyer a hűség, a kitartás, bizalommal tudnak Istenre nézni, imádkoznak, hogy az Ő akarata minél hamarabb valósuljon meg. Az első gyülekezetek így imádkoztak: jövel, URam, Jézus.

2011. október 26. – szerda

Mózes ötödik könyve 30,14: Sőt inkább nagyon közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben van, teljesítsd hát azt!

Lehet, hogy a zsidóknak is gondja volt az, ami sokszor a mai keresztyéneké is, az, hogy ismerték az igét, de nem cselekedték. A zsidóknak igei parancsuk is volt arra, hogy tanítsák gyermekeiket Isten ígéjére, ezt úgy értették megvalósítani, hogy kívülről megtanították a Tóra, Mózes öt könyvének fontos részeit, vagy esetenként az egészet. Az, aki rabbi szeretne lenni, ma is szinte az egész Ószövetséget megtanulja kívülről. Az ószövetségben szereplő imákat pedig, főként a zsoltárok könyvében található könyörgéseket, különböző alkalmakkor mondták el, akár mindennapi reggeli, esti imaként, akár templomi könyörgésként, vagy különböző ünnepeken elhangzó fohászként. Így a zsidó embernek szájában volt az ige minden nap. Csak lehet, hogy hozzánk hasonlóan sokszor nem figyelt rá. Elmondta, lehadarta, kötelességét megtette, de a mindennapi élet gyakorlata ettől eltérő volt. Ki ne ismerné közülünk az ÚR imádságát. Ebben azt vallja minden keresztyén, hogy Istené a hatalom, és azt is kérjük, hogy Ő adja meg nekünk a mindennapi kenyeret, mindazt, amire szükségünk van a földi élet során. Ha hiszem, hogy Isten hatalmas, és a mindennapi kirendelését Rá bízom, miért vagyunk mégis annyira kétségbeesettek az anyagiakért? Mert imánkat elmondjuk, ott van az ige a szánkban, de nem is figyelünk néha arra, amit imádkozunk. Azt mondja Isten ígéje, hogy teljesítsük azt, alkalmazzuk az igét saját életünkben. Valaki egyszer azt mondta, kicsit nyersen, de nagyon találóan, hogy te hallod, amit mondasz? Újra át kell gondolni, amit imádkozunk.

Az ige nem csak szánkban van, hanem a szívünkben is. Ott van a szívben, ha befogadjuk Isten beszédét, ha Jézus példázata szerint a szívünk olyan jó föld, melybe az ige meggyökerezhet, megnőhet, és gyümölcsözővé válhat. De azt is elmondja az ige, hogy mindez akkor történik meg maradandóan, valóságosan, mikor a föld művelője maga Isten. Hiszen Ő ígérte, Jeremiás prófétánál olvassuk, hogy törvényét bensőnkbe helyezi és szívünkbe írja. Azért van tehát Isten igéje szívünkben, mert mennyei Atyánk írta azt oda, Ő helyezte bensőnkbe igéjét, üzenetét, akaratát. Isten az, aki hinti a magot, műveli a jó földet, Ő a szőlősgazda, aki lemetszi a haszontalan venyigét, hogy az egészséges még többet teremjen, mindezen igékben Isten munkálkodik életünkben. A föld „dolga” mindössze az, hogy befogadja az igét, engedje a gazdát, hogy munkálkadjon, és teremjen. Szánkban és szívünkben Isten akarata, döntsük el, még ma, hogy teljesíteni akarjuk azt, és ehhez is hívjuk segítségül Istenünk Lelkét.

2011. október 27. – csütörtök

Jób könyve 2,11.13: Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek és mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.

Ezt a történetet nem tudom elképzelni, hogy ma hogyan lenne. Egy hétig ott maradnak Jób barátai, szótlánul, jelenlétükkel kifejezve, hogy mellette vannak, vigasztalni jöttek őt, de idő kell ahhoz, hogy a fájdalom láttán meg tudjanak szólalni. Mennyire felületesek vagyunk ehhez képest ma. Örömben is úgy állunk felebarátaink mellé, hogy születésnapjukra, vagy ünnepekre bő másfél perc alatt kattintgatunk az egérrel, s a legjópofább előre elkészített képet, szöveggel együtt továbbítjuk. Ünnepekkor ezt egy kattintással megtoldva két perc alatt elintézzük minden ismerősünket. A fájdalomban még nehezebben tudunk osztozni. Nem találunk időt, még ahhoz sem, hogy telefonon felhívjuk szenvedő testvéreinket. Ha nincs menekvés, meglátogatjuk, de nehezünkre esik őszintén beszélgetni, sokkal egyszerűbb a közhelyek mögé menekülni, majd csak minden jó lesz és megoldódik. Legnehezebb a csendet átélni. Amikor megkérdeztük a beteget gyorsan, hogy mi a baj, mit mond az orvos, milyen a kezelés, aztán elmondjuk, hogy vagyunk, mi és szeretteink, majd kifogy a téma. A szokásos és kötelező mondatok után következik a csend. Kínosan keressük, mit lehetne még mondani, hogy ne üljünk csendben, talán valami vicceset, hogy felderítsük a másikat, vagy biztatót, de mit. A mai ember fél a csendtől, menekül előle. Öt percnyi csend egy végtelenség, órákig, napokig még elképzelni sem tudjuk. Csendben lenni egymás mellett azt jelentené, hogy értjük egymást szavak nélkül is. A csend talán azt is kifejezné, hogy könnyelmű beszédre most nincs szükség, a jelenlét elég. Egyetlen segítségre van szükség, az pedig az imádság. Aki időt szánt együtt lenni a szenvedővel, és csendben tud mellette maradni, arról szinte bizonyosra vehető, hogy imádkozik is. Még a csendben is. Jób könyvének folytatását ismerve, szinte azt lehetne mondani, hogy jobb lett volna, ha ezek a barátok a csendes hét nap után csendesen távoznak, mert amikor megszólaltak, akkor már nem volt annyira vigasztaló az ő beszédük. Nekünk viszont hasznos azt olvasni, sokat tanulhatunk belőle. Mennyei Atyánk, taníts meg engem, minket együtt érezni, lelkileg olyan közel lenni egymáshoz embertársainkkal, hogy szavak nélkül is értsük egymást. Taníts meg időt szánni azokra, akiknek erre van szükségük. Taníts értékelni a csendet.

2011. október 28. – péntek

Mózes első könyve 45,17: Így küldte el testvéreit, és azok elmentek. De ezt mondta nekik: Ne civakodjatok az úton!

Az ige olvasása után sokan elmosolyodunk. Úgy beszél József testvéreihez, mint egy szülő a kisgyermekéhez. Pedig azok már felnőtt emberek, családjuk, gyermekeik vannak. József valamit látott a beszélgetések során, a testvérei magatartása, egymáshoz való viszonya arra utalt, hogy még mindig

úgy viselkednek, mint gyermekkorukban. Miután József felfedte kilétét, és arról is biztosította testvéreit, hogy nincs szívében bosszúvágy, sőt, azon munkálkodik, hogy atyját s testvéreit, azok családjait megmentse a nehéz évek alatt, ezek után tehát József elbocsátotta testvéreit. De nem volt nehéz elképzelni, mi lesz az úton, hazafelé. Talán kis örömmel is helye lesz, hogy mégsem lettek testvérük gyilkosai, de mi lesz otthon. Hogy fogják elmagyarázni idős atyjuknak, hogy ők adták el Józsefet. Ilyenkor szoktak így kezdődni mondatok, hogy én bezzeg megmondtam. De ti akartátok. Én nem is akartam, engem nem is kérdeztetek. Te voltál a hangosabb, az otthoni hazugságot te találtad ki, és így tovább. Ha senki nem állítja meg az ilyen civakodást, könnyen fordulhat súlyosabbra is a helyzet, nem kevés példa van arra, hogy felnőtt emberek haragosai lesznek egymásnak, még tettelességre is sor kerülhet, mindez a gyermekes magatartásért. Mert nem engedünk a magunk igazából, nem vállaljuk, hogy mi is bármilyen kis mértékben hibásak lennénk. Soha nincs ideje a civakodásnak, de most éppenséggel nem arra van szükség, hogy a múltat elővegyék a testvérek, és keressék a nagyobbik hibást. Most a nehéz esztendő következnek, Józsefnek terve van a menekülésre, az idős Jákobot is el kell hozni a messze országba, valószínű hosszú időre kell oda menni, tehát mindent vinni kell. A tennivalókra, a jövőre szükséges figyelni, és nem gyerekesen viselkedni, civakodni. Ma sokszor elég nehéz megszólítani az embereket, mikor valamire figyelmeztetni kell őket, nagyon nehéz még testvértől is elfogadni, hogy ne viselkedj gyerekesen. Mielőtt azonban a szálkára figyelmeztetnénk testvéreinket, adjon nekünk Atyánk bölcsességet, hogy meglássuk, mire van szükség, mi az, ami épít, békességet szül, Isten dicsőségét szolgálja.

2011. október 29. – szombat

Ézsaiás 44,6: Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs isten.

Szélsőségesnek, kizárónak, elfogultnak minősíti a mai világ ezt a kijelentést. Az ökumenizmusnak idejét éljük, sőt, már nem is a keresztyén vallások mindenikének elfogadását és igazságát hirdetik csupán, hanem ma már minden vallás, irányzat, meggyőződés helyesnek minősítendő. A törzsi vallásoktól az úfókban való hitig, minden vallásnak nevezhető, s mindent szabadon lehet gyakorolni úgynevezett demokratikus országokban. Ennek aztán egyik következménye az lett, hogy legtöbb ember meg van afelől győződve, hogy mindenki azt hihet, amit akar, s ha meggyőződéssel követ egy vallást, akkor jól teszi, igaza van, neki az a legjobb. Senkit nem lehet korlátozni, lassan már befolyásolni sem, minden isten valódi. Lehet, hogy ebből sokan megértik azt, amit néhányan ki is mondanak, ha minden vallás jó, mindenik isten létezik, akkor egyik sem létezhet. A nagy vallásszabadság valódi célja talán épp ez, hogy sok mindent hirdessenek az emberek, s ezek egymást semlegesítsék, maradjon a vallás valamiféle lelki olcsó vigasz, amiről legtöbben tudják, hogy hamis.

Nekünk azonban megadatott az a kegyelem, hogy megismerhetjük az egyetlen, igaz Istent. Nem az a legelső dolgunk, hogy a többi hamis isten ellen szóljunk, noha alkalomadtán ezt is meg kell tenni, de az első az, hogy a mi Istenünket magasztaljuk és megköszönjük Neki, hogy adta nekünk a kijelentést, megismertette önmagát Fia által, gondviselése által, hatalmas tettei által. Leke pedig munkálkodik életünkben, és bizonyosságot is támaszt bennünk, vagy, ahogyan az apostol mondja, a Lélek a mi lelkünkkel együtt tesz bizonyosságot, hogy Isten gyermekei vagyunk. Az egyetlen igaz Isten gyermekei. Akik érezzük és tapasztaljuk atyánk szeretetét, gondviselését, vezetését, áldásait. És tudjuk, hogy Vele leszünk az örökkévalóságban is, hiszen Ő az egyetlen Isten, aki életre teremtett és örök életre hív minket.

2011. október 30. – vasárnap

Máté evangéliuma 2,19-20: Az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére”.

Nem sokat tudunk az Írásból Józsefről, de azt látjuk, hogy alázatos ember volt, szó nélkül elfogadta az Istentől kijelölt szerepét, engedelmeskedett Isten vezetésének. Az angyal azt mondta neki, hogy jegyese szüli meg Isten Fiát, aztán arra szólította fel, hogy meneküljön Egyiptomba Heródes haragja elől. József pedig mindig engedelmeskedik. Azt sem tudjuk pontosan, mennyit voltak az idegen országban, de nem nehéz elképzelni, hogy nem lehetett egyszerű ott élni néhány éven keresztül. Távol az anyaföldtől, de nem úgy, mint a fogság idején, amikor a zsidók mégis csak együtt voltak, hanem József Máriával és Jézussal van csupán. Nincs rokona, barátja, nincs istentisztelet, teljes elszigeteltségben voltak. Nem tudja, meddig. Egyszer aztán egy álomban Isten angyala megszólal, és hazaküldi őket, meghalt a gonosz király, aki halálra kereste Jézust. Milyen lehetett az ébredés, azon a reggelen. Hogyan mondhatta el Máriának, hogy hazamennek. Biztosan nem készültek hetekig a hazatérésre. Újra saját népük között élhetnek, elmehetnek ismét a templomba, hallják az anyanyelvüket, saját szokásaikat szabadon gyakorolhatják. És József most is szó nélkül engedelmeskedik, cselekszi Isten akaratát. Amikor Isten vezetésének engedelmeskedünk, rá fogunk arra döbbsenni, hogy Isten mindent érdekünkben parancsol. Amikor messze küld, amikor nehéz idők következnek, Isten vezetése akkor is értünk van. Ha mindenben készek vagyunk az ÚR akaratát cselekedni, eljönnek majd azok a parancsok is, amire örömünkben fogunk felszökni, amikor csillogó szemekkel és örömtől parázsló arccal megyünk arra, amerre Ő küld minket. Csak legyünk készen arra, hogy bármikor megértjük Isten vezetését, annak feltétel nélkül engedelmeskedjünk. Szólj URam, mert hallja a Te szolgád.

2011. október 31. – hétfő, reformáció ünnepe

Pál első levele a korintusiakhoz 9,16: Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám.

Pál apostol a damaszkuszi úton elfogadta Jézus Krisztus hívását, amikor a mennyei fény látására leesett nem csak a lováról, hanem addigi életszemléletéről, értékrendjéről is lemondott, és mindenét alárendelte az ÚR akaratának. Élete vége felé azt mondja, amikor Agrippa király előtt tett vallomást, hogy nem volt engedetlen a mennyei látomás iránt, azaz egész életében hűséges maradt a Krisztushoz, akihez elkötelezte életét. Ezt több féleképpen is megfogalmazva, többek között azt mondja, hogy többé nem ő él, hanem Krisztus él benne. Krisztus pedig arra hívta el őt, hogy az evangéliumot hirdesse, főleg a pogányoknak. Hogy milyen eredménnyel hirdette Pál az evangéliumot, azt nem szükséges hosszasan kifejteni, közismert, hogy háromszor járta körbe a Földközi tengert, nagyon sok gyülekezetet alapított és gondozott, az ezeknek írt levelei teszik ki az Újszövetség jó részét. Ma az ilyen eredményes embereket már életük során felkeresik a könyvkiadók és a filmkészítők, dokumentumfilmeket, riportokat készítenek, könyvetek írnak róluk. Előadássorozatokot kell tartsanak, hogy másokkal is megosszák, mi a nagy siker titka. Pál azonban azt írja, hogy neki nincs mivel dicsekedni. Mindaz, amit felmutathatna, nem a saját érdeme. Ő ezt ígérte Krisztusnak, hogy engedelmeskedik. Amikor hirdeti Isten Fiát, Isten országát, akkor a belső kényszernek enged, mást nem is tehet. Tele van a szíve Krisztus szeretetével, ezt nem lehet elhallgatni és elhallgattatni. Mennyei Atyám előtt szégyenkezve csak az jut eszembe, hogy hányszor hirdethettem volna az örömmézenetet, és valamiért mégsem tettem. Volt rá magyarázatom, ezek érv szólt mellettem, s mégis ott volt a lelkiismeretemben, hogy mindenek ellenére jó lett volna valakinek bizonyosságot tenni Krisztusról. Jó Atyám, bocsásd meg mulasztásaimat, segíts, hogy bátran, de alázattal mindig készen legyek Rólad, Szent Fiadról bizonyosságot tenni.